

XXII. HOMO LUDENS

Omens are for example hearing
someone say victory as they pass you in
the street or to be staring
at the little sulfur lamps in the grass
all around the edge of the hotel
garden
just as they come on. They come on at
dusk.

What was he thinking to bring her
here?

Athens. Hotel Eremia.

He knew very well. Détente and
reconciliation, let's start again,
thinking

oysters and glacé fruits, it needs a light
touch, narrow keys
not very deep.

Hotel gardens at dusk are a place
where the laws governing matter get

Οιωνοι ειναι για παραδειγμα ν' ακους
καποιον να λεει νικη καθως σε προσπερνανε
στον δρομο, η να ατενιζεις
τους μικρους λαμπτηρες θειου στο χορτο
γυρω-τριγυρω στον κηπο του ξενοδοχειου
ακριβως οταν αναβουν. Αναβουν το
σουρουπο.

Τι σκεφτονταν για να την φερει εδω;

Αθηνα. Ξενοδοχειο Eremia.

Ηξερε πολυ καλα. Ανακωχη και
συμφιλιση, ας κανουμε μια νεα αρχη,
σκεφτονταν

στρειδια και φρουτα γκλασε, θελει απαλο
αγγιγμα, στενα πληκτρα

οχι πολυ βαθια.

Οι κηποι των ξενοδοχειων το σουρουπο ειν'
ενα μερος οπου οι νομοι που κυβερνανε την
υλη

pulled inside out,
like the black keys and the white keys
on Mozart's piano.
It cheered him to remember Mozart

γυρίζουν τα μέσα έξω,
όπως τα μαύρα πληκτρα και τ' άσπρα
πληκτρα στο
πιανο του Mozart.
Τον ευθυμούσε να θυμάται τον Mozart

borrowing money every night
and smiling his tilted smile.
Necessity is not real! after all.
The husband swallows his ouzo and
waits for its slow hot snow inside
him.

δανειζόμενος χρήματα κάθε βράδυ
και χαμογελώντας το γερμένο του χαμογέλο.
Η αναγκαιότητα δεν είναι πραγματική! στο
κάτω-κάτω.
Ο σύζυγος καταπίνει το ουζό του και περιμένει
το αργό καυτό χιόνι του μέσα του.

Mozart
(so his wife told him at lunch)

Ο Mozart
(του είπε η γυναίκα του στο γεύμα)

scored his Horn Concerto

in four different colors of ink: a man
at play.
A husband whose wife knows just
enough history to keep him going.

έγραψε το Κοντσέρτο του για Κόρνο

με τέσσερα διαφορετικά χρώματα μελανής:
ένας άνθρωπος που παίζει.
Ένας σύζυγος, η σύζυγος του οποίου γνωρίζει
ιστορία όσο χρειάζεται για να τον κρατά σε

Cheer is rampant in the husband
now.

Infinite evening ahead.

Its shoals appear to him and he
navigates them one by one slipping
the

dark blue keel ropes this way and
that on a bosom of inconceivable
silver

-ah here she is.

The husband can be seen to rise as
his wife crosses the garden.

Why so sad.

No I'm not sad.

Why in your eyes -

What are you drinking.

Ouzo.

Can you get me a tea.

Of course.

He goes out.

She waits.

Waiting, thoughts come, go. Flow.

εγρηγορηση.

Τωρα η ευθυμια στον συζυγο ειναι
αχαλινωτη.

Απειρο βραδυ εμπρος μας.

Οι υφαλοι του προβαλλουν εμπρος του κι
αυτος τους διαπλεει εναν προς εναν
γλιστρωντας τα

βαθια γαλαζια σκοινια της καρινας κατα δω
κατα κει πανω σ' ενα στηθος ασυλληπτου
ασημιου

- α! νατην.

Ο συζυγος μπορεί να θεαθει να σηκωνεται
καθως η συζυγος του διασχιζει τον κηπο.

Γιατι τόσο θλιμμενη.

Οχι δεν ειμαι θλιμμενη.

Γιατι στα ματια σου -

Τι πινεις.

Ουζο.

Μπορεις να μου παρεις ενα τσαϊ.

Βεβαια.

Βγαινει εξω.

Αυτη περιμενει.

This flowing.

*Why sadness? This flowing the
world to its end. Why in your
eyes -*

It is [a line of verse](#). Where has it
stepped from. She searches herself,
waiting.

Waiting is searching.

And the odd thing is, waiting,
searching, the wife suddenly knows a
fact
about her husband.

Περιμενοντας σκεψεις πανε, ερχονται. Ρεουν.
Αυτη η ροη.

*Γιατι θλιψη; Αυτη η ροη του κοσμου
προς το τελος του. Γιατι στα ματια σου -*

Ειναι η αραδα ενος στιχου. Απο που να
ξεφυτρωσε. Ερευνα τον εαυτο της,
περιμενοντας.

Η αναμονη ειναι ερευνα.

Και το αλλοκοτο πραγμα ειναι οτι,
περιμενοντας, ερευνωντας, ξαφνικα η
συζυγος αναγνωριζει ενα γεγονος
για τον συζυγο της.

.....
This fact for which she had not searched

Το γεγονος για το οποιο δεν ειχε ερευνησει

.....
jerks itself into the light

like a child from a closet.

She knows why he is taking so long at
the bar.

Over and over in later years when she

τιναζεται μεσα στο φως

σαν ενα παιδι απο την ντουλαπα.

Αναγνωριζει γιατι κανει τοση ωρα στο μπαρ.

Ξανα και ξανα τα τελευταια χρονια οταν ελεγε
αυτην την ιστορια θαυμαζε την

told this story she marvelled at her husband's ability to place the world within brackets.

A bracket's worth of mirage! all he ever needed.

A man who after three years of separation would take his wife to Athens -

for adoration, for peace,

then telephone New York every night from the bar and speak to a woman

who thought he was over on 4th Street working late.

And upstairs that night, which proved a long night, as he was dragging his

wounded honor about the hotel room like a damaged queen of moths

because she mentioned Houyhnhnms and he objected to being "written

off as an object of satire," they moved several times through a cycle of

remarks like - What is this, what future is there

ικανοτητα του συζυγου της να βαζει τον κοσμο σε αγκυλες.

Μια αγκυλη αξιζει οσο μια χιμαιρα! ειναι ο,τι χρειαζονταν παντα.

Ενας αντρας που μετα απο τρια χρονια χωρισμου θα επαιρνε την συζυγο του στην Αθηνα -

για λατρεια, για ειρηνη,

και μετα θα τηλεφωνουσε καθε βραδυ απο το μπαρ στην Νεα Υορκη και θα μιλουσε με μια γυναικα

που φανταζοταν πως αυτος ηταν στην 4η Λεωφορο και δουλευε μεχρι αργα.

Κι επανω εκεινη την νυχτα, που εμελλε να ειναι μια μακρα νυχτα, καθως εσερνε

την πληγωμενη τιμη του τριγυρω στο δωματιο του ξενοδοχειου σαν πληγωμενη βασιλισσα των σκωρων

γιατι αυτη ανεφερε Χουιναμς κι αυτος αρνηθηκε να "ακυρωθει

ως αντικειμενο σατιρας," κινηθηκαν πολλες φορες σ' εναν κυκλο απο

παρατηρησεις οπως - Τι ειν' αυτο, τι μελλον υπαρχει

.....

I thought

Σκεφτηκα

.....

You said

Ειπες

.....

We never

Εμεις ποτε

When exactly day year name anything
who I was who I am who did you

Ακριβως οταν μερα ετος ονομαζουνε
ο,τιδηποτε ποιος ημουν ποιος ειμαι ποιος
σ' εκανε

Did you or did you not

Εκανεσ η δεν εκανεσ

Do you or do you not

Κανεις η δεν κανεις

This excuse that excuse pleasure pain
truth

Αυτη η δικαιολογια εκεινη η διακαιολογια
ευχαριστηση πονος αληθεια

.....

What truth is that

Τι αληθεια ειναι αυτη

.....

All those kilometers

Ολ' αυτα τα χιλιομετρα

.....

Faith

Πιστη

.....

Letters

Γραμματα

You're right

Never oh all right once -

which, like the chain of Parmenides' well-rounded Truth you can follow around in a circle and always end up where you began, for "it is all one to me where I start -I arrive there again soon enough"

as Parmenides says. So the wife was thinking (about Parmenides) with part of her mind while throwing Ever Never Liar at her husband and he was holding Yes and No together with one hand while parrying the words of his wife when - they stopped. Silence came. They stood aligned, he at the door with his back to it she at the bed with her back to it, in that posture which experts of conflict resolution tell us ensures

Εχεις δικιο

Ποτε ω ενταξει μια φορα -

τα οποια, σαν την αλυσσιδα της ευκυκλης Αληθειας του Παρμενιδη μπορείς να ακολουθησεις

γυρνωντας σ' εναν κυκλο και παντα να καταληγεις εκει που ξεκινησες, γιατι "ολα ειναι το ιδιο για

μενα απ' οπου κι αν ξεκινησω - θα φτασω εκει και παλι στα γρηγορα"

καθως λεει ο Παρμενιδης. Ετσι η γυναικα σκεφτονταν (για τον Παρμενιδη)

με το ενα μερος του μυαλου της ενοσω πετουσε στον αντρα της καταμουτρα Πότε Ποτέ Ψευτη και

αυτος κρατουσε με το ενα χερι Ναι και Οχι μαζι ενοσω απεκρουε τα

λογια της συζυγου του οταν - σταματησαν.

Ηρθε σιωπη. Εμειναν ευθυγραμμισμενοι,

αυτος στην πορτα με την πλατη του προς αυτην

αυτη στο κρεβατι με την πλατη της προς αυτο,

σ' εκεινη την σταση η οποια, μας λενε οι ειδικοι

impasse, and they looked at one
another
and there was nothing more to say.

στην αναλυση συγκρουσεων, επιβειβαιωνει
αδιεξοδο, και κοιταζανε ο ενας τον αλλο
και δεν ειχε τιποτ' αλλο να ειπωθει.

Kissing her, I love you, joys and
leaves of earlier times flowed
through the
husband and disappeared.

Φιλωντας την, σ' αγαπω, χαρες κι
εγκαταλειψεις παλιότερων εποχων ερρεαν μες
απο τον
συζυγο κι εξαφανιζονταν.

Presence and absence twisted out of
sight of one another inside the wife.

Παρουσια και απουσια ελίσσονταν η μια εξω
απο το οπτικο πεδιο της αλλης μεσα στην
συζυγο.

They stood.

Σταθηκαν.

Sounds reach them, a truck, a snore,
poor shrubs ticking on a tin wall.

Ηχοι φτανουν σ' αυτους, ενα φορτηγο, ενα
ροχαλητο, φτωχοι θαμνοι που χτυпан πανω σ'
εναν τοιχο απο λαμαρινα.

His nose begins to bleed.

Η μυτη του αρχιζει να ματωνει.

Then blood runs down over his upper
lip, lower lip, chin.

Κατοπιν αιμα τρεχει στο πανω χειλος του,
στο κατω χειλος, στο πηγουνι.

To his throat.

Στον λαιμο του.

Appears on the whiteness of his shirt.

Εμφανιζεται στο ασπρο του πουκαμισου του.

Dyes a mother-of-pearl button for good.

Blacker than a mulberry.

Don't think his heart had burst. He was no Tristan (though he would love to point out that in the common version Tristan is not false, it is the sail that kills) yet neither of them had a handkerchief

and that is how she ends up staining her robe with his blood, his head in her lap and his virtue coursing through her as if they were one flesh.

Husband and wife may erase a boundary.

Creating a white page.

But now the blood seems to be the only thing in the room.

If only one's whole life could consist in certain moments.

There is no possibility of coming back

Βαφει ενα φιλντισενιο κουμπι για τα καλα.

Πιο μαυρο κι απο μouro.

Μη νομιζεις πως εσκασε η καρδια του. Δεν ηταν Τριστανος (αν και θα του αρεζε να επισημανει οτι στην συνηθισμενη εκδοχη ο Τριστανος δεν εκανε λαθος, οτι ειναι το ιστιο

που σκοτωνει) και παλι κανεις τους δεν ειχε μαντηλι

κι ετσι ειναι που αυτη καταληγει να λεκιασει την ρομπα της με το αιμα του, το κεφαλι του στην αγκαλια της και την αρετη του να την διατρεχει σαν να 'ταν οι δυο τους σαρκα μια.

Ο συζυγος και η συζυγος μporουν να εξαλειψουν ενα οριο.

Δημιουργωντας μιαν ασπρη σελιδα.

Μα τωρα το αιμα μοιαζει να ειναι το μονο πpαγμα στο δωματιο.

Αν ηταν ολη η ζωη καποιου να συνισταται σε ορισμενες στιγμες.

Δεν υπαpχει δυνατοτητα να επανελθεις απο

from such a moment to simple hatred,
black ink.

μια τετοια στιγμη στο απλο μισος,
μαυρη μελανη.

If a husband throws the dice of his
beauty one last time, who is to blame?

Αν ο συζυγος πονταρει στην ομορφια του
μια τελευταια φορα, ποιον να κατηγορησεις;

Rich proposition, drastic economy,
hours, beds, pronouns, no one.

Πλουσια προταση, δραστικη οικονομια,
ωρες, κρεβατια, αντωνυμιες, κανεις.

No one is to blame.

Δεν ειναι κανεις να κατηγορησεις.

Change the question.

Αλλαξε την ερωτηση.

We are mortal, balanced on a day, now
and then

Ειμαστε θνητοι, ισορροπωντας σε μια μερα,
ποτε-ποτε

it makes sense to say Save what you
can.

εχει νοημα να πεις Σωσε ο,τι можεις.

Wasn't it you who told me civilization is
impossible in the absence of a spirit of
play.

Εσυ δεν ησουν που μου ειπες οτι πολιτισμος
ειναι αδυνατος στην απουσια μιας διαθεσης
παιχνιδιου.

Anyway what would you have done -
torn the phone off the wall? smothered
him with a pillow?
emptied his wallet and run?

Οπως και να 'χει τι θα 'κανες -
θα ξεριζωνες το τηλεφωνο απ' τον τοιχο; θα
τον επνιγες μ' ενα μαξιλαρι;
θα αδειαζες το πορτοφολι του και θα το
'σκαγες;

.....

But you overlook
an important cultural function of
games.

To test the will of the gods.

Huizinga reminds us that war itself is a
form of divination.

Husband and wife did not therefore
engage in murder but continued their
tour of the Peloponnese,

Μα παραβλεπεις

μια σημαντικη πολιτισμικη λειτουργια των
παιχνιδιων.

Να δοκιμαζουν την βουληση των θεων.

Ο Huizinga μας θυμιζει οτι ο ιδιος ο
πολεμος ειναι μια μορφη μαντειας.

Ως εκ τουτου ο συζυγος και η συζυγος δεν
ενεπλακησαν σε φονο αλλα συνεχισαν τον
γυρο τους της Πελοποννησου,

.....

spending eight more wary days
in temples and buses and vine-covered
tavernas, eight days which had the
internal texture of πετραδάκι (ancient
πέτρος) -that is "broken crushed stone,
roadstone, gravel" - but which served a
purpose within the mode of justice that
was their marriage.

Waiting for the future and for the
gods,

husband and wife rested,

περνωντς αλλες οκτω επιφυλακτικες μερες
σε ναους και λεωφορεια και ταβερνες κατω
απο κληματαριες, οκτω μερες που ειχαν την
εσωτερικη υφη απο πετραδάκι (αρχαιο
πέτρος) - που θα πει "σπασμενη
κομματιασμενη πετρα, οδοστρωμα, χαλικι"
- ομως που εξυπηρετουσε εναν σκοπο στον
τροπο της δικαιοσυνης που ηταν ο γαμος
τους.

Περιμενοντας το μελλον και τους θεους,

ο συζυγος και η συζυγος αναπαυονταν,

as players may rest against the rules of
the game,
if it is a game, if they know the rules,
and it was and they did.

οπως αναπαυονται οι παικτες εναντια στους
κανονες του παιχνιδιου,
αν ειναι παιχνιδι αυτο, αν γνωριζουνε τους
κανονες, κι αυτο ειναι που εκαναν.

.....

a sort of delphic Abstraction a beautiful
thing made more beautiful by being

reflected and put in a Mist

JOHN KEATS,

note on his copy of *Paradise
Lost*, 1.321

[there is a faint mark after
beautiful read by one editor as
a dash, by another as

a slip of the pen, while a third
does not print it]

ενα ειδος δελφικης Αφαιρεσης ενα ομορφο
πραγμα που γινεται ομορφοτερο με το να

αντανακλαται και να μπαινει σε Ομιχλη

JOHN KEATS,

σημειωση στο αντιγραφο του, του
Paradise Lost, 1.321

[υπαρχει ενα αχνο σημαδι μετα το
beautiful που ενας εκδοτης διαβαζει
ως παυλα, ενας αλλος ως

ξεγλιστρημα της πενας, ενω ενας
τριτος δεν το τυπωνει]

.....